

Arrest

nr. 126 312 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is op 31 augustus 2011 het Rijk binnengekomen en dient op 1 september 2011 een asielaanvraag in.

Op 29 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 11 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Dit is thans de bestreden beslissing, die aan de verzoekster werd betekend op 11 april 2013 en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten B.F. geboren te (...), op (in) (...) en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 29 maart 2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat met dit arrest geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en dus niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang. Deze exceptie wordt als volgt uiteengezet:

“2.1 Exceptie van gebrek aan belang.

Verzoekster ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten- asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat

de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekster een schending op van hogere rechtsnormen, doch uit de bespreking van de middelen blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat verzoeksters annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.”

3.1.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit, zoals van kracht ten tijde van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft

onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd door voornoemde wet van 19 januari 2012 die op 27 februari 2012 in werking is getreden, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
(...)
5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
(...)
11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekster zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt nu zij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door de verzoekster niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de

bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekster in principe dan ook geen nut opleveren.

Ter terechtzitting gevraagd om het belang toe te lichten, wijst de advocaat van de verzoekster er op dat artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en andere hogere rechtsnormen worden aangevoerd waardoor het belang behouden blijft.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen omtrent de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake, dient inderdaad te worden aangenomen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden afgegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De Raad stelt vast dat de verzoekster bij de uiteenzetting van het eerste en het tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). De argumentatie over het onderzoek naar de belangen van de minderjarige kinderen in het licht van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten kan *in casu* niet los worden gezien van de in het verzoekschrift aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Aangezien er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM, kan de verzoekster dan ook worden gevolgd dat zij een belang heeft, doch dit slechts in zoverre zij de schending aanvoert van een hogere verdragsrechtelijke norm.

3. De gegrondheid van het beroep in zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekster licht de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest als volgt toe:

"(...) Artikel 3 EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Zonder uitgebreid terug te komen op de asielmotieven die verzoekster heeft aangehaald voor het CGVS, dient te worden vastgesteld dat verzoekster risico's op een onmenselijke en vernederende behandeling ingeval van terugkeer heeft aangehaald.

Dit zowel in hoofde van verzoekster zelf, als in hoofde van de kinderen (zie hieronder tweede middel).

Aangezien verzoekster immers het huis van de familie van haar overleden én toekomstige echtgenoot zonder toestemming heeft verlaten, riskeert verzoekster verschillende lijfstraffen.

Dit blijkt o.a. uit het rapport "I had to run away" van Human Rights

"Running away" is not an offense found in the Afghan Penal Code. However, women and girls in Afghanistan have long faced punishment from family and local governing bodies for leaving home without permission. In response to challenges to the practice of charging women and girls with the crime of "running away" in 2010 and 2011 the Afghan Supreme Court issued an instruction to courts that "running away" is a crime. The supposed offense has been criticized by local human rights activists and by international observers, including the UN mission to Afghanistan.

The authorities typically bring "running away" charges when family members file a complaint after women or girls have fled from spouses and family, often in the context of domestic abuse or forced marriage. There is no prohibition on men leaving their homes without permission. When men face charges related to "running away" it is due to their having assisted a woman in doing so. In 2010 and 2011 the Supreme Court issued statements that "running away" should be treated as a crime whenever a woman flees to a "stranger" as opposed to a "relative" or "légal intimate." In the 2010 statement, the court stated that running away from family or spouses, even in cases of abuse, can cause crimes like

adultery and prostitution and is against Sharia principles" and determined that the act is "prohibited and prosecutable based on discretionary punishment. " This has been widely understood as a reference to article 130 of the constitution, which permits courts ruling on cases where there are gaps in the law to rule in a manner that best obtains justice. According to the court, "running away" requires: ...Punishment to prevent the probability of harm or damage [based on] a Sharia and légal rule. Based on this rule, many permissible (Mubah) acts are considered as crimes and there are punishments anticipated for such actions. For example in traffic offences, "driving at high speed and driving without a license" is prohibited. The court called for women and girls facing abuse to "refer their cases to judicial institutions and to the government...and solve their problems via government channels rather than resorting to personal actions" such as running away. The Supreme Court concluded that "running away" is not a legitimate response to abuse: For resorting to personal actions may create various crimes and violence rather than eliminating the violence.

Dit zijn de reële risico's die verzoekster en haar kinderen lopen ingeval van terugkeer en waaraan de tegenpartij geen enkele aandacht heeft besteedt.

Niet alleen is dit op zich al zorgwekkend, maar dit betekent ook dat de kinderen van hun moeder zullen worden gescheiden en haar niet meer zullen zien.

Zo leest men in het internationaal rapport "I had to run away":

Child custody is another legal issue of overwhelming importance to many of the women and girls interviewed for this report. Afghan law provides that before the age of 9 for a girl and 7 for a boy, children should remain with their mother in the event of a separation between the child's parents. This period may be extended by the court for no more than two additional years.

After that age, although the law contains language regarding the best interests of the child, in practice the courts automatically assign custody to the father. The understanding of the women and girls interviewed for this report was, without exception, that if they obtained a divorce their husbands would keep their children unless for some reason the husband did not want them. This fear of losing their children led many of the women and girls interviewed for this report to decide to return to abusive husbands."

Hun asielaanvraag werd echter verworpen omdat het CGVS, niet het relaas, maar de omstandigheden waarin verzoekster is gevlucht, ongeloofwaardig vond.

Artikel 3 EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft dit artikel geïnterpreteerd als een bevestiging van het non-refoulement-beginsel.

In de zaak Mamutkulov e.a. tegen Turkije bijvoorbeeld, stelt het Hof dat de uitwijzing van vreemdelingen naar landen waar er een reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling, strijdig is met artikel 3 EVRM.

In het welbekende Soeringarrest van 7 juli 1989 zegt het Hof dat het nagaan of er gevaar voor onmenselijke behandeling zal zijn in het land waarnaar men uitwijst, steeds moet gebeuren en niet slechts bij uitzonderlijke omstandigheden.

Artikel 3 EVRM heeft immers een absolute draagwijdte en is direct werkend in onze rechtsorde.

Om het non-refoulementbeginsel te kunnen naleven is een grondig en serieus onderzoek nodig van elke zaak.

Dit werd recent onderstreept door het Europees Hof voor de Rechten in de zaak Singh.

"100. La Cour note que ni le CGRA ni le CCE ne se sont interrogés, même à titre accessoire, sur la question de savoir si les requérants courraient des risques au sens de l'article 3 de la Convention. Elle remarque que cet examen a été occulté au niveau du CGRA par l'examen de la crédibilité des requérants et les doutes quant à la sincérité de leurs déclarations (paragraphe 13). Si le fait de ne pas accorder plein crédit aux déclarations des requérants et d'instiguer un doute quant à la nationalité et au parcours des requérants relevait à l'évidence de l'appréciation de l'instance d'asile, la Cour observe que le CGRA n'a posé aucun acte d'instruction complémentaire, telle que l'authentification des documents d'identité présentés par les requérants, qui lui aurait permis de vérifier ou d'écarter de manière plus certaine l'existence de risques en Afghanistan.

101. Il n'apparaît pas à la Cour que le CCE ait remédié à cette lacune. En vue d'obtenir la réformation de la décision du CGRA, les requérants ont présenté au CCE des documents de nature Q lever les doutes émis par le CGRA quant à leur nationalité et leur parcours. La Cour note que ces documents n'étaient pas insignifiants puisqu'il s'agissait de courriels, envoyés par l'intermédiaire du CBAR, partenaire du HCR en Belgique, et postérieurement à la décision du CGRA, par un fonctionnaire du HCR à New Delhi. A ces courriels étaient jointes des attestations du HCR que les requérants avaient été enregistrés comme réfugiés sous mandat du HCR et qui confirmaient les dates déclarées par les requérants pour étayer leur parcours lors de leurs interrogatoires par les services de l'OE. Le CCE n'a accordé aucun poids à ces documents au motif qu'ils étaient faciles à falsifier et que les requérants restaient en défaut de fournir les originaux.

102. La question, soulevée par les requérants, de savoir si, ce faisant, le CCE s'est cantonné derrière une interprétation stricte de l'article 39/76 de la loi relatif au dépôt de documents nouveaux, dépasse le rôle subsidiaire de la Cour. Il lui suffit de constater que la seule question importante à ses yeux, à savoir si les documents présentés étayaient les allégations de risques en Afghanistan, n'a pas fait l'objet d'investigation par exemple auprès des bureaux du HCR à New Delhi, comme le recommande par ailleurs le HCR (paragraphe 49).

103. Or, la Cour insiste sur le fait que, compte tenu de l'importance qu'elle attache à l'article 13 de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de mauvais traitement, il appartient aux autorités nationales de se montrer aussi rigoureuses que possible et de procéder à un examen attentif des griefs tirés de l'article 3 sans quoi les recours perdent de leur effectivité (M.S.S., précité, § 388, dd, précité, § 121). Un tel examen doit permettre d'écarter tout doute, aussi légitime soit-il, quant au caractère mal-fondé d'une demande de protection et, ce, quelle que soit l'étendue des compétences de l'autorité chargée du contrôle.

104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention.

105 Il résulte de ce qui précède que les autorités internes n'ont pas examiné conformément aux exigences de l'article 13 le bien-fondé des griefs que les requérants faisaient valoir de manière défendable sous l'angle de l'article 3. Partant, il y a eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il s'ensuit qu'il ne saurait être reproché aux requérants de ne pas avoir épuisé les voies de recours internes et que l'exception préliminaire de non-épuisement du Gouvernement (paragraphe 57) ne saurait être accueillie."

Vrije vertaling:

700. Het Hof merkt op dat noch de RvV noch de CGVS een onderzoek hebben gevoerd, zelfs op bijkomstige wijze, naar de schending van artikel 3 EVRM. Zij merkt op dat dit onderzoek is verduisterd door het CGVS door het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de aanvragers en de twijfels over de juistheid van hun verklaringen (paragraaf 13). Hoewel het feit om niet volledig akkoord te gaan met de verklaringen van verzoekers en twijfels te uiten naar de nationaliteit en de reisroute van verzoekers duidelijk tot de bevoegdheid van de asielinstanties behoort, merkt het Hof op dat de CGVS geen extra onderzoekwerk heeft gesteld, zoals de authenticiteit na te gaan van de identiteitsdocumenten voorgelegd door de aanvragers, hetgeen zou hebben toegestaan om het bestaan van risico's in Afghanistan te onderzoeken of om deze op een duidelijke manier aan de kant te schuiven.

707. Volgens het Hof, blijkt de RvV deze tekortkoming niet te hebben verholpen. Teneinde een hervorming van de beslissing van het CGVS te verkrijgen, hebben verzoekers aan de RW documenten voorgelegd die van aard waren om de twijfels geuit door het CGVS aangaande hun nationaliteit en reisroute te verhelpen. Het Hof merkt op dat deze documenten niet te verwaarlozen waren want het ging om e-mails verzonden via het BCHV, partner van UNHCR in België, en na de beslissing van het CGVS, e-mails verstuurd door de UNHCR officieel in New Delhi. Aan deze e-mails waren bijlagen verbonden, met name attesten van de UNHCR waarin werd gesteld dat verzoekers geregistreerd waren als vluchtelingen onder het mandaat van UNHCR en die de data opgegeven door verzoekers aangaande hun reisroute tijdens hun verhoor door de diensten van de DVZ, bevestigd. De RvV heeft geen enkel gewicht gegeven aan deze stukken onder het motief dat deze laatste gemakkelijk te vervalsen waren en dat verzoekers ingebreke bleven de originele documenten af te geven.

102. De vraag aangehaald door verzoekers, of de RvV zich heeft verschuild achter een strikte interpretatie van artikel 39/76 van de wet betreffende de neerlegging van nieuwe documenten, overstijgt de subsidiaire rol van het Hof. Het volstaat op te merken dat de enige belangrijke vraag in de ogen van het Hof de vraag is of de documenten die de risico's in Afghanistan ondersteunden, niet werd onderzocht bijvoorbeeld door de UNHCR kantoren in New Delhi, hetgeen de UNHCR bovendien ook aanraadt(paragraaf 49).

103. Het Hof benadrukte echter dat gezien het belang dat zij hecht aan artikel 3 en het onomkeerbare karakter van de schade die zou kunnen ontstaan ingeval van verwezenlijking van het risico op slechte behandeling, de nationale instanties zich zo nauwkeurig mogelijk dienen te vertonen en dienen over te gaan tot een serieus onderzoek van de grieven aangaande artikel 3 zonder dat het beroep zijn effectiviteit verliest (MSS, reeds aangehaald § 388, dd, § 121). Een dergelijk onderzoek moet er toe kunnen leiden ieder twijfel aangaande het ongegrond karakter van een aanvraag tot bescherming, hoe legitiem deze ook moge zijn, opzij te schuiven, en dit ongeacht de omvang van de bevoegdheden van de toezichhoudende autoriteit.

104. Er dient echter te worden vastgesteld dat de aanpak die zowel voor het CGVS als de RvV hebben toegepast, erin bestaande de documenten opzij te schuiven, die de kern van de aanvraag tot bescherming betrof door ze niet overtuigend te oordelen, zonder eerst hun authenticiteit na te gaan, terwijl dit gemakkelijk bij de UNHCR kon geschieden, niet kan worden beschouwd a/s een nauwgezet onderzoek zoals verwacht van de nationale instanties in de zin van artikel 13 van het Verdrag en kan niet worden beschouwd als een effectieve bescherming tegen elke behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag.

105. Uit het voorgaande volgt dat de nationale autoriteiten geen onderzoek hebben gevoerd in overeenstemming met de vereisten van artikel 13, naar de gegrondheid van de grieven van de verzoekers op verdedigbare wijze hebben doen ge den onder de invalshoek van artikel 3.

Bijgevolg is er een schending van artikel 13 in samenhang met artikel 3 van het Verdrag. Hieruit volgt dat aan verzoekers niet kan worden verweten dat ze de interne rechtsmiddelen met zouden hebben uitgeput en dat de exceptie van niet-uitputting aangehaald door de regering (zie paragraaf 57) niet kan worden gevolgd."

Het Europees Hof stelt in bovenvermeld arrest duidelijk dat een onderzoek naar artikel 3 EVRM op een serieuze en nauwkeurige wijze dient te geschieden zowel door het CGVS als Uw Raad.

Dit onderzoek dient altijd te geschieden en mag niet onder het mom van de ongelooftwaardigheid van het relaas van een asielzoeker, opzij worden geschoven.

Dit is echter volledig hetgeen het CGVS in dit dossier heeft gedaan.

Naar aanleiding van de beslissing van het CGVS, heeft de tegenpartij de bestreden beslissing genomen.

Doordat de tegenpartij blindelings de beslissing van het CGVS heeft gevolgd, dient te worden opgemerkt dat de tegenpartij artikel 3 EVRM heeft geschonden, zoals recent geïnterpreteerd door het Europees Hof in het arrest Singh.

Immers, ofschoon artikel 7 Vreemdelingenwet stelt dat de Minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten dient te nemen, kan artikel 7 Vreemdelingenwet geen afbreuk doen aan internationaal gewaarborgde fundamentele rechten, zoals omschreven in artikel 3 EVRM.

Hoewel verzoekster een verzoekschrift heeft ingediend tegen de negatieve beslissing van het CGVS en Uw Raad in deze materie over een voile bevoegdheid beschikt, dient rekening te worden gehouden met het feit dat volgens de Nederlandstalige rechtspraak van Uw Raad, het risico op schending van artikel 3 EVRM niet wordt onderzocht in het kader van een beroep inzake asiel voor Uw Raad.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan een negatieve beslissing van de CGVS niet onder artikel 3 EVRM worden onderzocht nu het met om een verwijderingsbeslissing gaat.

In casu, betreft de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel.

Er werd echter geenszins onderzocht of verzoekster het risico loopt op een vernederende en/of onmenselijke behandeling terwijl de tegenpartij op de hoogte is of zou moeten zijn, van alle elementen die verzoekster aan het CGVS heeft verklaard, inclusief haar vrees ingeval van terugkeer.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM aangezien de risico's op schending van het non-refoulementsprincipe ingeval van terugkeer met werden onderzocht terwijl verzoeker grieven aangaande artikel 3 EVRM heeft laten gelden en bijgevolg ingeval van verwijdering risico' s loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit vormt eveneens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uit nu de tegenpartij als openbare dienst bij het nemen van een beslissing niet alleen alle relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen en hiermee moet rekening houden.

De bestreden beslissing dient op grond hiervan te worden vernietigd."

En

““Bovendien moet men oog hebben voor artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. *Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/1 1 5/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten dus gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)."

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde, zoals recent onderstreept in een arrest van Uw Raad dd. 21 februari 2013:

"Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

2.1 1. Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

De tegenpartij hoewel op de hoogte van het bestaan van de 2 minderjarige kinderen die gescheiden zijn van de familie van hun vader, heeft gewoonweg niet onderzocht, zelfs geen enkele vraag gesteld, naar het lot van de kinderen.

Had de tegenpartij, zoals vereist door artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 22bis Grondwet en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU onderzocht, dan had de tegenpartij niets anders kunnen besluiten dan dat ingeval van terugkeer, de schoonfamilie van verzoekster de kinderen zullen meenemen en ze gescheiden zullen zijn van hun moeder, hun enige ouder (zie bovenvermeld rapport "I had to run away1).

Voorts is de bestreden beslissing in strijd met artikel 3 EVRM.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan immers de algemene situatie in het land van terugkeer, in bijzondere omstandigheden, tot een schending leiden van artikel 3 EVRM en kan er dus een verbod ontstaan op verwijdering.

Dit is het geval wanneer een betrokken persoon zich in precare leefomstandigheden bevindt, met name een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zo stelde het Hof in de zaak M.S.S dat het willens en wetens terugsturen van een vreemdeling naar een situatie van extreme armoede aanleiding geeft tot een vernederende behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Ook de in zaak Hirsi Jamaa heeft het Hof onderstreept dat de bijzonder precare detentie- en leefomstandigheden van illegale vreemdelingen in Libië/ hoewel het overgrote deel van de illegale vreemdelingen in Libië zich in dezelfde situatie bevinden, geen afbreuk doet aan het feit dat het terugsturen in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

In casu zouden de kinderen niet alleen gescheiden worden van hun moeder, hun enige ouder, maar ze zouden zoals de meeste Afghanen kinderen, in extreem precare leefomstandigheden moeten zien te overleven.

Alle rapporten omtrent de behandeling van kinderen in Afghanistan zijn immers unaniem, Afghanistan is geen plaats om kinderen op te groeien.

Volgens de directeur van UNICEF is Afghanistan is slechtste land ter wereld voor kinderen.

Afghanistan is the hardest place in the world to be a child, the South Asia regional director for UNICEF said, with high child mortality rates, poor levels of nutrition and rampant sexual abuse/

Verzoekers wensen te wijzen op volgende alarmerende informatie betreffende het lot van kinderen in Afghanistan:

Afghanistan telt samen met Niger het hoogste percentage kindersterfte. Nog steeds sterft 1 op de 10 kinderen voor het vijfde levensjaar.

Ter vergelijking: in België bedraagt dit cijfer 0,044 op de 10 kinderen.

Een persbericht van UNICEF duidt ons erop dat elke dag over 5 kinderen het slachtoffer worden van de oorlog.

Volgens de directeur van UNICEF is Afghanistan immers het slechtste land ter wereld voor kinderen.15

In een rapport van de VN Veiligheidsraad van 26 april 2012 wordt aangegeven dat de partijen die deelnemen aan het conflict en met name de opstandelingen, kinderen rekruteren en scholen aanvallen: "In 2011, 316 cases of underage recruitment were reported in Afghanistan, of which the majority was attributed to armed groups notably the Taliban forces, including the Tora Bora Front, the Jamat Sunat al-Dawa Salafia and the Latif Mansur Network, as well as the Haqqani network and the Hezb-e-Islami. Children were recruited and used by armed groups to conduct suicide attacks and plant improvised explosive devices, as well as for transporting goods. In 2011, 11 children, including one 8-year-old girl, were killed while conducting suicide attacks. Some children unknowingly carried explosive packages. At least 20 reports of crossborder recruitment of Afghan children to Pakistan by armed groups, including the Taliban, were received. The boys were reportedly taken to Pakistan for training, and returned to Afghanistan to conduct military operations.

8. Although there has been notable progress on implementation of the Action Plan, the use of children by units of the Afghan National Police and the Afghan National Army at checkpoints, including as messengers and to a boys, in contravention of Afghan law, remains to be fully addressed. Children were also recruited, mostly in the eastern and southern regions, into the Afghan Local Police, including through intimidation.

9. Verification of all reports of recruitment and use of children remained a serious challenge owing to the ongoing conflict and security constraints."

Hetzelfde rapport stelt:

"16. During the reporting period, the country task forces on monitoring and reporting documented 185 incidents of attacks on schools and hospitals in the central, northern, south-eastern and eastern regions, including improvised explosive device and suicide attacks (51), burning of schools (35), intimidation of educational personnel (34), forced closures of schools (32), killing of educational personnel (25), abduction of educational personnel (7) and looting (1). Of these reported incidents, the majority was attributed to armed groups, including the Taliban, opposed to girls education. It should be noted that in 2011 the Taliban reportedly issued a directive forbidding attacks on schools and teachers. Although this could not be confirmed by the United Nations, accounts suggested that Taliban members at the provincial level publicly denounced attacks against schools. In addition, 31 incidents of military use of schools were documented during the reporting period, of which 20 cases were attributed to armed groups and 11 cases to pro- Government forces."

De 85 incidenten en aanvallen tegen scholen en ziekenhuizen tonen de veelvuldigheid aan van deze aanvalsmethodes. Men dient eveneens te betreuren dat de pro- regeringstroepen scholen gebruiken voor militaire doeleinden.

Nog steeds volgens de VN Veiligheidsraad:

"12. The country task forces on monitoring and reporting documented that a total number of 1,325 children were killed or injured during the reporting period. Thirty per cent of child casualties were caused by improvised explosive devices placed by armed groups, killing 123 children and injuring 262. These incidents also include the use of suicide attacks. »

Dit betreft slechts het aantal slachtoffers dat gekend is bij de VN en enkel de rechtstreekse slachtoffers van het gewapend conflict. Het is niet zeker of alle slachtoffers gerecenseerd worden.

Men dient ook rekening te houden met slachtoffers van luchtaanvallen:

13. The number of child casualties attributed to airstrikes conducted by pro-Government forces, including the Afghan National Security Forces and the International Military Forces, doubled compared with the last reporting period, with 110 children killed and 68 injured in 2011."

Tenslotte dienen de slachtoffers van anti-persoonsmijnen in rekening te worden gebracht:

14. Furthermore, 431 child casualties were caused by mines and explosive remnants of war from previous decades of conflict. The eastern region was the most affected and the majority of casualties were boys between the ages of 8 and 15 years."

Het UNHCR heeft zelfs in de pers toegegeven dat ze een fout hebben gemaakt, de grootste ooit:

« KABOUL - Au moins 40 enfants sont morts ce dernier mois en Afghanistan du fait d'une vague de froid exceptionnelle accompagnée d'importantes chutes de neige, g-t-on appris dimanche auprès du ministère de la Santé.

Vingt-quatre d'entre eux sont décédés dans les camps de réfugiés de Kaboul, dans lesquels s'entassent des milliers d'Afghans ayant fui la guerre, la menace talibane et la misère pour plonger dans une détresse presque égale une fois arrivés dans la capitale.

Les autres ont perdu la vie dans les zones montagneuses du centre du pays, a dit à l'AFP Ghulam Sakhi Karaar Noorughli, un porte-parole du ministère de la Santé.

"Sur ce dernier mois, 40 morts dues au froid ont été enregistrées. Presque toutes concernent des enfants a-t-il déclaré.

De nombreux autres décès du genre sont à attendre dans un pays où la centralisation des données est très faible.

Au moins dix enfants, selon toute vraisemblance non comptabilisés par le ministère, sont morts de pneumonie et de maladies liées au froid dans la région du Badakhshan (nord-est), a appris IAFP auprès du gouvernement de cette province.

L'ONG Save the children a prévenu, dans un communiqué, que "d'autres pourraient mourir dans ce qui est le pire hiver afghan depuis 15 ans", avec des températures atteignant - 17 degrés.

"Cet hiver a été brutal. Les enfants ont peu pour se protéger du froid mordant. La plupart essaient de survivre sans abri décent, ni couvertures, ni fioul, sans nourriture, vêtements chauds ou chaussures s'inquiète Bob Grabam, directeur de l'antenne afghane de l'ONG britannique.

Selon Save the children, environ 20.000 réfugiés vivent dans trente camps à Kaboul.

Malgré les milliards de dollars d'aide ayant inondé le pays depuis la chute des talibans, l'Afghanistan reste l'un des pays les plus pauvres du monde.

L'Afghanistan était en 2009, d'après l'Unicef, le deuxième pays, après le Tchad, où la mortalité des enfants de moins de 5 ans était la plus élevée, un enfant afghan sur 5 n'atteignant pas cet âge.

Selon le ministère de la Santé, qui se base sur une étude plus récente, ce taux s'est amélioré. Un enfant sur 10 mourrait en 2011 avant ses 5 ans en Afghanistan. »

"Nous avons fait une erreur, la plus grande erreur jamais commise par le HCR,—déclarait fin décembre à l'AFP Peter Nicolaus, chef du HCR en Afghanistan, au sujet de la stratégie de son organisation, qui ne s'est pas souciée des débouchés professionnels offerts aux réfugiés,—les condamnant à la misère »!⁷
Verzoekers verwijzen tenslotte naar het rapport "Voices of Afghan children" van de UNHCR dd. 20 juni 2010:

"4.3 Physical Abuse and Threats

Children were raped and kidnapped. It was a very war-torn area, the Taliban used to take children as hostage. They took children and elderly. Those who are not religious.. they take children on whom they attach bombs which they detonate. 15-year-old Hazara boy originating from Ghazni, left Afghanistan in 2001. A majority of the children reported of the prevalence of threats, physical abuse and kidnappings by the Taliban and unknown criminal groups against children on their way to and from school in their places of origin. 19 As previously indicated, the threat of abductions effectively deprived some of the children of access to education in their home villages and limited their freedom of movement. Although only one of the children had actually been kidnapped on his way to school, a number of the interviewed children said that they had been afraid to walk to and from school. The adults in their surroundings had told them to be careful when they walk to school and the children tried to accompany one other in larger groups. The children were not able to say whether or not the Hazara ethnic group was particularly at risk of abduction at that time. Neither were they able to specify for what reasons kidnappings occurred, nor by whom. Instead they referred either to the Taliban or to mixed criminal groups". One 16-year-old boy from Payno, tried to explain: First, a lot of money was required enabling you to rent a bus to get to school. And we did not have that. Then there were many kidnappers who had formed a business based on kidnapping children on their way to school., they consisted of mixed criminal groups and some took children as hostage or to rape or kill them. Yes, I know a few children who have experienced this. Another 16-year-old boy from Nad Ali, Helmand, claimed to have been captured by a Taliban group on his way home from school. The boy, who said that he was only one in a larger group of children who were captured, could not explain for what purpose he had been taken, but emphasized that he thought the Taliban had "gotten angry" since they had previously told him and his friends not to attend school. This boy managed to flee after a few days in captivity and left Afghanistan shortly after."

De Internationale Organisatie voor Migratie maakt omtrent de medische zorgen voor kinderen in het bijzonder in een rapport, "Terugkeer naar Afghanistan Landeninformatie", dd. 13 november 2009, melding van het volgende:

De levensverwachting bij geboorte is 43 jaar in Afghanistan, iets meer dan de helft van die in de rijkste landen van de wereld. Het land heeft enkele van de hoogste sterftecijfers ter wereld: de kindersterfte bedraagt 129 per 1000 levendgeborenen. Van de kinderen onder de vijf jaar sterven er 1912 per 1000 levendgeborenen en van de moeders 1600 per 100 000 levendgeborenen. 52 procent van de bevolking is jonger dan achttien jaar. De voornaamste oorzaken van moedersterfte zijn bloedingen, zwangerschapsstuipen, infecties na de bevalling en onveilige abortussen, die allemaal te voorkomen zijn door spoedeisende verloskundige hulp te bieden. De kindersterfte wordt hoofdzakelijk veroorzaakt door drie te voorkomen ziektes, namelijk acute infecties van de luchtwegen, diarree en mazelen. Door chronische ondervoeding, die op jonge leeftijd is ontwikkeld, zijn er buitengewoon veel kinderen met ondergewicht (40. procent) en een groeiachterstand (54 procent), terwijl 7 procent aan acute ondervoeding lijdt. Als direct gevolg van het jarenlange conflict heeft Afghanistan bovendien een groot aantal mensen met een handicap en met psychische problemen".

De bestreden beslissing dient op grond hiervan te worden vernietigd."

3.1. Het onderzoek betreffende artikel 3 van het EVRM

3.1.1. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Het EHRM oordeelt dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker zelf (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een welbepaald geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen dan ook moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient de verzoekster derhalve aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij en haar kinderen mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. Zij moet haar beweringen staven met een begin van bewijs en moeten concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen.

3.1.2. De verzoekster stelt *in casu* dat zij het huis van de familie van haar overleden en toekomstige echtgenoot heeft verlaten zonder toestemming en dat zij daarom verschillende lijfstraffen riskeert en dat haar kinderen van haar zullen worden gescheiden. Om deze risico's kracht bij te zetten verwijst de verzoekster naar een rapport van Human Rights Watch (Human Rights Watch, "*I had to run away*", van 28 maart 2012).

De verzoekster meent dat haar asielaanvraag verworpen werd omdat geen geloof werd gehecht aan de omstandigheden waarin zij gevlucht is, maar niet omwille van de ongelooftwaardigheid van haar relaas. Daarnaast verwijst de verzoekster naar en citeert zij uit verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (met name: Mamutkulov, Soering en Sing). Uit deze arresten leidt de verzoekster af dat er een onderzoek naar eventuele schendingen van artikel 3 van het EVRM dient te geschieden, los van het relaas van de asielzoeker. Doordat de gemachtigde *in casu* blindelings de beslissing van de commissaris-generaal zou hebben gevolgd, zou deze artikel 3 van het EVRM hebben geschonden zoals geïnterpreteerd door het EHRM in het arrest Singh.

De verzoekster brengt in het kader van het tweede middel verder ook algemene informatie aan afkomstig van het UNHCR en UNICEF die handelt over de precare levensomstandigheden in Afghanistan, de moeilijkheden en problemen die kinderen ervaren bij het opgroeien in Afghanistan en de behandeling van vrouwen die hun huwelijk(sverplichtingen) ontlopen.

Daargelaten de vraag of de informatie die de verzoekster bijbrengt over de behandeling van weggelopen vrouwen, de omstandigheden waarin kinderen moeten opgroeien en de precare levensomstandigheden in Afghanistan, aantonen dat deze situatie zou uitlopen op een systematische praktijk van slechte behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, moet eerst onderzocht worden of de verzoekster op voldoende wijze aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk de door haar geschetste risico's loopt op lijfstraffen en de scheiding met haar kinderen.

Wanneer de verzoekster een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, is het immers in de eerste plaats aan haar om concrete elementen aan te brengen die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen kunnen aantonen indien de verzoekster zou worden teruggeleid naar haar land van herkomst.

Het is precies aan de hand van de door de verzoekster aangehaalde elementen dat de Raad kan evalueren of *in casu* een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

3.1.3. Dienaangaande wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal van 29 maart 2013 waarbij aan de verzoekster de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Deze beslissing is aan de verzoekster ter kennis gebracht zodat zij de motieven ervan kent.

Een lezing van deze beslissing leert dat de verzoekster zich thans in het kader van haar grief inzake artikel 3 van het EVRM en waar zij stelt zonder toestemming van haar toekomstige echtgenoot en diens familie het huis te hebben verlaten met alle risico's van dien, steunt op dezelfde motieven die zij reeds in het kader van haar asielaanvraag heeft aangevoerd. De commissaris-generaal heeft echter geoordeeld dat aan deze motieven geen geloof kon worden gehecht. Hiertoe wordt in de beslissing van 29 maart 2013 op de volgende onaannemelijkheden gewezen:

“U baseert uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan op uw angst voor uw schoonfamilie die bepaald had dat u diende te huwen met de broer van uw overleden echtgenoot, waarop u besloot te vluchten. Echter de manier waarop u bent gevlucht, valt moeilijk in overeenstemming te brengen met wat u verklaart aangaande het profiel van uw schoonfamilie en de wel zeer beperkte bewegingsvrijheid die u kreeg. Zo verklaart u dat u gedwongen werd uitgethuweld aan een commandant van Hezb-i-Islami en dat ook uw schoonbroer en schoonvader actief zijn binnen de partij. U gevraagd hoe u dat weet, zegt u dat de foto van Gulbuddhin in jullie huis hing (gehoorverslag CGVS p.4) en dat de buurvrouw het u had gezegd

(gehoorverslag CGVS p.7). Meer informatie kan u niet geven, omdat "in Afghanistan vrouwen niet met mannen spreken". Toch is het merkwaardig dat u beweert dat uw man 'wellicht' in gevechten is gesneuveld, terwijl u geen enkele informatie heeft over de omstandigheden waarin hij zou zijn gedood. Mocht u dan toch als vrouw 'onwetend' zijn gehouden over dergelijke mannezaken, is het evenzeer onduidelijk waaruit u afleidt dat uw man betrokken was bij 'gevechten' en in de strijd werd gedood (gehoorverslag CGVS p.3 en p.4). Evenmin kan u informatie geven over de activiteiten van uw schoonvader en schoonbroer. U weet zelfs niet wat uw 'gevreesde' schoonvader qua werk deed (gehoorverslag CGVS p.9).

Wat er ook van zij, u verklaart dat uw schoonfamilie bijzonder strikt was, dat u mishandeld werd door uw schoonvader, dat u geen contacten mocht onderhouden met uw eigen familie en dat u nauwelijks mocht buitenkomen, tenzij onder begeleiding van uw schoonmoeder of schoonvader (gehoorverslag CGVS p.7-8).

Het roept dan ook bijzondere vragen op, hoe u in de door u geschetste familiale context, wist weg te geraken uit het dorp en nadien uit Afghanistan, samen met uw twee kleine kinderen. U hiernaar gevraagd zegt u dat de buurvrouw, die geregeld navraag kwam doen als u geslagen werd, al eerder had aangeboden u te helpen (gehoorverslag CGVS p.8). U verklaart dat de ochtend van de dag waarop 's avonds het huwelijk met uw schoonbroer zou worden voltrokken, u wegluchtte naar de bureu, onder het voorwendsel dat u uw zoon naar de kruidenvrouw diende te brengen, en dat u uw kleine dochter meenam omdat ze huilde. Uw schoonouders waren niet thuis (gehoorverslag CGVS p.8) en uw schoonzus durfde niets te zeggen omdat er gasten waren (gehoorverslag CGVS p.8 en p. 10). De buurman zou u vervolgens met de auto hebben weggebracht naar een taxistandplaats en aan de chauffeur het adres hebben gegeven van de vriendin van uw moeder in Kabul die u zou opvangen.

Echter, het is onvoldoende aannemelijk noch geloofwaardig dat uw schoonzus u op de dag van uw huwelijk, waarvan de hele familie wist dat u zich ertegen verzette, naar buiten liet gaan mét uw twee kinderen, zonder begeleiding, en dit terwijl er al gasten waren toegestroomd voor de ceremonie. Te meer u daarvoor nooit zonder begeleiding de deur had uit gemogen. U hiernaar gevraagd zegt u dat u niet geacht werd de gasten te ontvangen en dat op dat moment enkel de zus van uw overleden man en uw schoonbroer er waren gearriveerd. Deze uitleg kan totaal niet overtuigen. Dat u op de dag van uw 'gedwongen' huwelijk dusdanig gemakkelijk en met een simpel excuus aan uw schoonfamilie - oa. ook uw gevreesde schoonbroer - wist te ontkomen staat haaks op de familiale situatie die u eerder schetste en waar u zelfs stelde dat u als een 'beest' werd behandeld en tót in het extreme werd gecontroleêrd (gehoorverslag CGVS p.8).

Hoe dan ook, zelfs mocht u in een impulsieve ingeving naar het huis van de buurvrouw zijn gevlucht, is het vervolgen zeer verbazingwekkend dat u ook haar man wist te overtuigen om u nog hetzelfde moment weg te brengen, terwijl in het huis ernaast de voorbereidingen voor uw huwelijk volop aan de gang waren. Ook deze gang van zaken is weinig geloofwaardig. Immers, mocht blijken dat de bureu u hadden geholpen, én die kans is bijzonder groot gezien uw beperkte sociale contacten, kan men toch verwachten dat dit binnen de lokale dorpsgemeenschap ernstige gevolgen kan hebben, niet in het minst voor uw buurvrouw en buurman zelf. Ook zijzelf moeten zich bewust zijn geweest van het enorme risico dat zij namen. Temeer daar juist deze bureu u hadden verteld dat uw man een bekende commandant van Hezb-i-Islami was, waaruit kan worden afgeleid dat zij wist hadden van de politieke en de streng religieuze achtergrond van uw schoonvader, man en schoonbroer en zij bijgevolg toch geducht moeten zijn geweest voor mogelijke represailles van die kant uit éénmaal zou blijken dat u uit het huis was 'verdwenen'.

U gevraagd naar de reden waarom uw buurvrouw u heeft geholpen, zegt u dat zij 'relaties' had met de vriendin van uw moeder die in Kabul woont. Of u met 'relaties' doelt op vriendschappelijke relaties of op enige familieband, weet u niet te verduidelijken, wat andermaal frappant is. Zelfs aangenomen dat uw buurvrouw vanuit die optiek bereid was zelf een enorm risico te nemen, en ook haar toekomst in het dorp op het spel te zetten, is het nog altijd totaal niet plausibel dat u vanuit uw straat ongezien zou zijn kunnen weggeraken, dat niemand uit het dorp of uit het huis van uw schoonfamilie zou hebben opgemerkt dat u - als toekomstige bruid - , mét uw kinderen, in de auto van de buurman bent weggereden, iets wat totaal ondenkbaar moet zijn geweest in de door u geschetste situatie.

Dat uw schoonfamilie u vervolgens niet op het spoor kwam in Kabul is al even merkwaardig. Immers u verbleef nog ongeveer drie weken in Kabul, waarbij u de tijd nam om, met de hulp van de man van de vrouw die u er opving, de taskara's voor u en uw twee kinderen en uw broer te regelen, alsook een paspoort voor uzelf aan te vragen (gehoorverslag CGVS p.8 -9). Het kan voor uw schoonfamilie niet zo moeilijk zijn geweest om te achterhalen wie u mogelijks in het dorp had geholpen om te ontkomen en waar u dan mogelijks naartoe was gegaan. Binnen de familiale situatie die u schetst moet uw schoonfamilie razend hebben gereageerd op uw 'verdwijning', al zeker de dag zelf van het huwelijk, wat hen enorm gezichtsverlies moet hebben opgeleverd. Er mag worden aangenomen dat zij - rekening houdend met het belang van de familie-eer binnen de Afghaanse maatschappij - alles in het werk zullen

hebben gesteld om u te vinden. Op die manier moeten zij al snel zijn uitgekomen bij de buurvrouw, zo wat de enige persoon in het dorp waarmee u sociale contacten onderhield, en dat de kans aldus wel zeer reëel is dat uw 'redster' duchtig op de rooster zal zijn gelegd. Dat uw schoonfamilie aldus niet te weten zou zijn gekomen waar u verbleef, of wie u heeft geholpen (met alle gevolgen van dien voor die personen), en/of welke route u uit het dorp heeft gevolgd, kan echt niet worden geloofd.

Tijdens uw verblijf in Kabul had u nochtans geen problemen en werd u al die tijd ongemoeid gelaten, wat dan weer wijst op het tegendeel, namelijk dat uw schoonfamilie toch niet zoveel moeite heeft gedaan om uw verblijfplaats te achterhalen en/of zich niet meer in u interesseerde wat dan weer klemt met uw bewering dat zij er alles zullen aan doen om u, eender waar, terug te vinden en te straffen voor uw ongehoorde daad.

Tevens is het bevreemdend dat de vriendin van uw moeder en haar man u in Kabul hielpen met het regelen van documenten en tickets, maar dat u na uw vertrek niets meer heeft laten weten, noch dat u bij/via hen informeerde naar de situatie van uw buurvrouw in het dorp en naar de mogelijke (re)acties van uw schoonfamilie na uw plotse vertrek of mogelijke ontwikkelingen die zich in dit verband kunnen hebben voorgedaan. U zegt dat u dit heeft nagelaten uit angst dat uw schoonfamilie u op het spoor zou kunnen komen. Echter, zoals reeds aangeven, het kan voor uw schoonfamilie niet zo moeilijk zijn geweest om te weten te komen wie u heeft geholpen, aangezien u aangeeft dat u, buiten uw buurvrouw, nauwelijks sociale contacten had. Bovendien, door u hierover niet te informeren geeft u blijk van een grote desinteresse in wat er zich mogelijks nog kan hebben voorgedaan, zowel naar uw behulpzame burens toe, als naar uw eigen situatie toe. Deze houding staat haaks op de door u beweerde vrees voor uw 'vreselijke' schoonfamilie.

Verder is het opvallend dat, hoewel er een duidelijke link is tussen uw buurvrouw en de beste vriendin van uw moeder, u niet zou geweten hebben dat uw moeder, broer en zussen zich al die tijd al in Iran bevonden. Dat de vriendin van uw moeder wel over het nummer beschikte van uw broer Fahim in Iran, maar dat deze niet op de hoogte zou zijn geweest van de geboorte van uw kinderen is weinig geloofwaardig. Dat deze vriendin uw buurvrouw niet op de hoogte zou hebben gebracht van het vertrek van uw familie naar Iran, valt evenmin te geloven. De indruk is gewekt dat uw vertrek zorgvuldiger en op voorhand werd gepland dan wat u verklaarde, en dat dit niet gebeurde in een opwelling omdat u 's avonds zou worden uitgehuwelijkt.

Uit het bovenstaande volgt dat u uw vluchtrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt en wordt u bijgevolg de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Het leven dat u binnen uw schoonfamilie leidde enerzijds versus de wel zeer gemakkelijke en vlotte manier waarop u aan hen kon ontkomen anderzijds zijn volledig tegengesteld aan elkaar en maakt dat aan geen van beide deelaspecten van uw relaas – noch de familiale situatie, noch de reden en de wijze waarop u bent ontkomen – geloof kan worden gehecht.”

Uit het bovenstaande blijkt dan ook duidelijk dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster thans voorhoudt, de asielaanvraag niet weigerde omdat hij de omstandigheden waarin de verzoekster is gevlucht niet geloofwaardig achtte, maar dat hij op uitvoerig gedocumenteerde wijze heeft geoordeeld dat verzoeksters vrees voor vervolging vanwege haar schoonfamilie niet geloofwaardig is, gelet op verschillende tegenstellingen die de ongelooftwaardigheid van het door haar geschetste relaas ondermijnen.

De Raad heeft in zijn arrest van 17 oktober 2013 met nr. 112.185 de beslissing van de commissaris-generaal overigens als volgt bevestigd: “Verzoekster baseert haar vrees voor vervolging op de angst voor haar schoonfamilie die bepaald had dat zij diende te huwen met de broer van haar overleden echtgenoot, waarop zij besloot te vluchten (stuk 15, vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Echter de manier waarop verzoekster is gevlucht, valt bezwaarlijk in overeenstemming te brengen met wat zij verklaarde aangaande het profiel van haar schoonfamilie en de wel zeer beperkte bewegingsvrijheid die zij kreeg. Zo verklaarde zij dat zij gedwongen werd uitgehuwelijkt aan een commandant van Hezb-i-Islami en dat ook haar schoonbroer en schoonvader actief zijn binnen de partij (stuk 4, gehoorverslag, p. 4). Zij verklaarde dat haar schoonfamilie bijzonder strikt was, dat zij mishandeld werd door haar schoonvader, dat zij geen contacten mocht onderhouden met haar eigen familie en dat zij nauwelijks mocht buitenkomen, tenzij onder begeleiding van haar schoonmoeder of schoonvader (stuk 4, gehoorverslag, p.7-8). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster gelet op de door haar geschetste familiale context, wist weg te geraken uit het dorp en nadien uit Afghanistan, samen met haar twee kleine kinderen. Wanneer hieromtrent vragen worden gesteld verklaart zij dat de buurvrouw, die geregeld navraag kwam doen als zij geslagen werd, al eerder had aangeboden haar te helpen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8). Zij verklaarde dat de ochtend van de dag waarop 's avonds het huwelijk met haar schoonbroer zou worden voltrokken, zij wegvluchtte naar de burens, onder het voorwendsel dat zij haar zoon naar de kruidenvrouw diende te brengen, en dat zij haar kleine dochter meenam omdat ze huilde.

Ook stelde ze dat haar schoonouders niet thuis waren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8) en dat haar schoonzus niets durfde te zeggen omdat er gasten waren (stuk 4, gehoorverslag, p. 8 en p.10). De buurman zou verzoekster vervolgens met de auto hebben weggebracht naar een taxistandplaats en aan de chauffeur het adres hebben gegeven van de vriendin van haar moeder in Kabul die haar zou opvangen (stuk 4, gehoorverslag, p. 8).

Echter, het is geheel niet aannemelijk noch geloofwaardig dat verzoeksters schoonzus haar op de dag van haar huwelijk, waarvan de familie wist dat verzoekster zich ertegen verzette (stuk 15 ,vragenlijst, p. 3; stuk 4, gehoorverslag, p. 4), naar buiten liet gaan mét haar twee kinderen, zonder begeleiding, en dit terwijl er al gasten waren toegestroomd voor de ceremonie. Te meer verzoekster daarvoor nooit zonder begeleiding de deur had uit gemogen. De verklaring dat verzoekster op de dag van haar 'gedwongen' huwelijk dusdanig gemakkelijk en met een simpel excuus aan haar schoonfamilie - zijnde, nota bene aan de vrouw van de man met wie zij diende te huwen en aan de zus van deze laatste - wist te ontkomen staat haaks op de familiale situatie die zij eerder schetste en waar zij zelfs stelde dat zij als een 'beest' werd behandeld en tot in het extreme werd gecontroleerd (stuk 4, gehoorverslag, p. 8, 10). Een dergelijk verhaal is volstrekt ongeloofwaardig."

3.1.4. Waar de verzoekster zich in het kader van het onderhavige beroep wederom beperkt tot de loutere bewering dat zij haar land is ontvlucht zonder toestemming van haar toekomstige schoonfamilie en waar zij uit deze bewering afleidt dat zij lijfstraffen riskeert te ondergaan en riskeert van haar kinderen te worden gescheiden bij een terugkeer naar Afghanistan, dient de Raad dan ook op te merken dat de verzoekster vertrekt vanuit een premisse die reeds door de commissaris-generaal (en bevestigd door de Raad) als ongeloofwaardig werd beschouwd. De verzoekster kan er zich dan ook niet mee vergenoegen aan dergelijk ongeloofwaardig relaas thans een risico op lijfstraffen en scheiding met haar kinderen op te hangen. Met de loutere beweringen die zij uit, maakt de verzoekster dan ook niet concreet aannemelijk dat er, bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat zij omwille van de problemen met haar schoonfamilie een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

De verzoekster maakt verder de persoonlijke band tussen de algemene rapporten waarnaar zij verwijst en haar specifieke situatie op geen enkele wijze concreet aannemelijk. De verzoekster beperkt zich met name tot het vooropstellen van losse informatie die zij put uit de voormelde algemene rapporten, zonder *in concreto* enig begin van bewijs aan te brengen dat zij en/of haar kinderen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM zullen worden onderworpen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Zo brengt de verzoekster geen begin van bewijs aan dat zij van haar minderjarige kinderen gescheiden zal worden, noch dat de kinderen zullen moeten opgroeien in preciaire levensomstandigheden. De loutere verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet, te meer daar hierna zal blijken dat de verzoekster over een vestigingsalternatief in Kaboel beschikt en dat zij tevens niet aantoonst dat zij er niet zou kunnen rekenen op de hulp van haar familie en/of haar broer zoals de commissaris-generaal in zijn beslissing van 29 maart 2013 aangeeft.

Waar de verzoekster wederom in verwijzing naar algemene rapporten het gevaar voor kinderen die het slachtoffer worden van de oorlog, van aanvallen op scholen en van rekrutering door de taliban aan de kaak stelt, beroept de verzoekster zich in wezen op het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig oorlogsgeweld enerzijds, en van rekrutering door de taliban anderzijds.

Wat het risico rekrutering door de taliban betreft, moet erop worden gewezen dat de verzoekster dit in het kader van haar asielaanvraag nooit heeft ingeroepen dat haar kinderen dit risico zouden lopen. De informatie die de verzoekster thans bijbrengt is verder veel te algemeen om blij te geven van het feit dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat haar kinderen in hun land en regio van herkomst zullen worden blootgesteld aan rekrutering door de taliban, temeer nu dergelijke algemene beschouwingen niet volstaan in het licht van de regionale verschillen in Afghanistan op het vlak van veiligheidsproblemen en problemen met de taliban en de verzoekster niet aantoonst dat zij – in weerwil tot de bevindingen van de commissaris-generaal ter zake – niet over een concreet vestigingsalternatief zou beschikken in Kabul, een regio waarvan niet kan worden gesteld en de verzoekster nog minder aantoonst dat er momenteel willekeurig oorlogsgeweld heerst.

De Raad merkt dienaangaande immers op dat het risico om slachtoffer te worden van willekeurig oorlogsgeweld reeds beoordeeld werd in het kader van verzoeksters asielaanvraag. In de beslissing van 29 maart 2013 heeft de commissaris-generaal het volgende gesteld:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Alhoewel u verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan, kan u over een veilig onderkomen in Kabul - uw geboortestad - beschikken. Voor uw vertrek naar Europa verbleef u reeds enkele weken in Kabul en genoot er opvang in het gezin van de vriendin van uw overleden moeder, die u zelfs 'tante' noemt, wat duidt op een bijzondere en hechte band (gehoorverslag CGVS p. 4). Zij was bereid voor u te zorgen, u zelfs te helpen met het in orde maken van de nodige documenten voor u en uw kinderen. Ook haar echtgenoot deed het nodige om u uit de nood te helpen. U ging daarenboven op eigen houtje naar de plaatselijke autoriteiten en verkreeg er een paspoort en taskara's voor het hele gezin.

U haalt geen enkele reden aan waarom u niet langer in Kabul zou kunnen verblijven. Zelfs aangenomen dat u een jonge weduwe bent, betekent dit nog niet dat u 'alleenstaand' bent, tzt. dat u bij een eventuele terugkeer naar Kabul geen 'mannelijke beschermer' meer heeft. U bent hier in het gezelschap van uw oudste broer Fahim, die als beschermer van uw gezin kan optreden, én ten aanzien van wie het CGVS eveneens een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling heeft genomen met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op basis van de mogelijkheid tot interne vlucht naar Kabul.

De stad Kabul is voor u veilig en toegankelijk, u heeft er een sociaal-familiaal opvangnet, waardoor u er beschikt over een intern vluchtalternatief. Gezien er nauwelijks geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas, is het evenmin aannemelijk dat u in deze stad een conventie-gerelateerde vrees voor vervolging zou moeten koesteren ten aanzien van uw zgn. gevreesde schoonfamilie.

Dient in casu de veiligheidssituatie in Kabul te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complémentaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkkelijk verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van 'open combat'. De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het gedeelte zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”

Zodoende wordt door de commissaris-generaal op gedocumenteerde wijze vastgesteld de veiligheidssituatie in Kabul niet van die aard is dat er voor burgers een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het beroep tegen deze beslissing resulteerde overigens in het arrest van 17 oktober 2013 met nr. 112.185 waarin de Raad niet anders oordeelde over de veiligheidssituatie in Kabul.

De verzoekster stelt thans dan wel dat het risico voor kinderen groter is dan voor volwassenen, maar zij maakt niet aannemelijk dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie geen rekening zou zijn gehouden met specifieke aanslagen gericht tegen kinderen en scholen. De citaten uit de rapporten die zijn weergegeven in het verzoekschrift - naast de vaststelling dat niet is aangetoond dat zij ter kennis waren van de verwerende partij en dat uit de datering ervan niet blijkt dat zij gestoeld zijn op recentere informatie dan deze die in het kader van het onderzoek van de asielaanvraag werd gehanteerd- zijn immers van algemene aard terwijl de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal moet worden beoordeeld. In de mate dat er toch enige geografische specificaties kunnen worden gevonden in de citaten, blijkt eruit dat kinderen voornamelijk worden gerekruteerd in de oostelijke en zuidelijke regio's, dat de 185 incidenten op scholen en hospitalen waarvan sprake plaatsvonden in de centraal gelegen, in de noordelijke, in de zuidoostelijke en de oostelijke regio's, en dat het risico voor kinderen om slachtoffer te worden van antipersoonsmijnen zich wordt gelieerd aan de oostelijke regio's, terwijl de verzoekster *in casu* niet aannemelijk maakt dat zij zich niet zou kunnen vestigen in Kabul.

Waar de verzoekster verwijst naar en citeert uit enkele arresten van het EHRM, benadrukt de Raad dat uit arresten en dus uit individuele rechtspraak niet rechtstreeks kan worden afgeleid dat er een schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden is in hoofde van de verzoekster. Het onderzoek naar de schending van artikel 3 van het EVRM kenmerkt zich immers door een casuïstische beoordeling in het licht van individuele gevallen, die niet zonder meer veralgemeend kunnen worden. De verzoekster laat na concreet aan te tonen dat de situatie waarin zij zal terecht komen dezelfde of een gelijkaardige situatie is als de omstandigheden waarin in voormelde arresten een schending van artikel 3 van het EVRM werd aangenomen door het EHRM.

Er dient dan ook, gelet op hetgeen voorafgaat, te worden vastgesteld dat de verzoekster het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aantoonde. Zij brengt immers geen enkel concreet en objectief element bij dat kan aantonen dat zij persoonlijk om redenen die haar persoon en die van haar kinderen betreft, een reëel risico loopt om in Afghanistan een behandeling te ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM.

3.1.5. Vervolgens dient onderzocht te worden of de verzoekster en haar kinderen deel uitmaken van een groep die blootgesteld wordt aan een systematische praktijk van slechte behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM (*cf.* EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Zoals reeds werd besproken, brengt de verzoekster verschillende algemene rapporten naar voor die handelen over de preciaire levensomstandigheden in Afghanistan, de moeilijkheden en problemen die kinderen ervaren bij het opgroeien in Afghanistan en de behandeling van vrouwen die hun huwelijksverplichtingen ontvluchten wanneer zij verplicht worden een gearrangeerd huwelijk aan te gaan.

De Raad is echter van oordeel dat de verzoekster niet aantoonde dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot een groep behoren, *in casu* vrouwen die hun huwelijksverplichtingen ontvluchten en ouderloze kinderen, die worden blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (*cf.* EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). De Raad stelt zoals werd besproken vast dat verzoeksters asielrelaas, waar zij *in casu* naar verwijst, niet aannemelijk maakte, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de geschetste situatie van familiaal geweld. De verzoekster verschaft bovendien geen enkele duidelijkheid omtrent haar financiële en sociale situatie in haar land van herkomst, zodat zij niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar algemene rapporten die over de armoede en onhygiënische omstandigheden in Afghanistan handelen. Nu niet is aangetoond dat de verzoekster in de door haar geschetste omstandigheden zou terecht kunnen komen, meent de Raad dat zij geenszins aannemelijk maakt dat zij tot de voorgehouden groep van personen behoort. In dit licht vertoont de aangebrachte algemene informatie eerder een hypothetisch karakter en vormt deze geen voldoende basis om aan te nemen dat

de verzoekster en haar kinderen bij hun terugkeer in Afghanistan geconfronteerd zullen worden met de voorgehouden problemen beschreven in de aangehaalde algemene rapporten.

Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 29 maart 2013 kan in tegendeel worden afgeleid dat de verzoekster bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst in Kabul over een sociaal-familiaal opvangnet kan beschikken en dat de broer van de eerste verzoekster, voor haar en de kinderen zou kunnen optreden als hun "*mannelijke beschermer*". De verzoekster brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht kunnen werpen. Ook deze vaststelling ondermijnt de beweringen van de verzoekster dat zij ten prooi zou vallen aan de voormelde slechte praktijken in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Met haar betoog toont de verzoekster dan ook niet aan dat zij en haar kinderen deel uitmaken van een groep die blootgesteld wordt aan een systematische praktijk van slechte behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.1.6. Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad dan ook vast dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat een eventuele terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien kan niet zonder meer worden aangenomen dat de thans bestreden beslissing daadwerkelijk inhoudt dat de verzoekster en haar kinderen dienen terug te keren naar Afghanistan. Dergelijke gevolgtrekking kan uit deze beslissing immers geenszins worden afgeleid nu enkel een bevel wordt gegeven om het grondgebied van de Schengenlidstaten te verlaten en uit geen enkel element van het voorliggende dossier blijkt dat de verweerder ten aanzien van de verzoekster en haar kinderen een daadwerkelijke (gedwongen) terugkeer naar Afghanistan in het vooruitzicht stelt.

3.1.6. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2. Het onderzoek betreffende artikel 24 van het Handvest

3.2.1. Wat artikel 24 van het Handvest en het belang van de kinderen betreft, stelt de verzoekster dat haar twee minderjarige kinderen gescheiden zullen worden van hun moeder, maar dat dit niet onderzocht werd. Zij stelt dat de preciaire levensomstandigheden, de extreme armoede, het gebrek aan elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting ertoe leiden dat *in casu* geen verwijdering mogelijk is naar Afghanistan. Daarnaast verwijst zij naar algemene mensenrechtenrapporten die stellen dat Afghanistan het slechte land ter wereld zou zijn om op te groeien (UNICEF, Radio Free Europe/radio Liberty, "Afghan children face worlds worst conditions", 18 maart 2010, www.unhcr.org/refworld/country,COI,,,AFG,,4bab90fcc.0.html; www.savethechildren.nl/nieuws/archief/kindersterfte_daalt_in_afghanistan; www.lalibre.be/actu/international/article/743796/afghanistan-5-enfants-victimes-chaque-jour-de-la-guerre.html; www.unhcr.org/refworld/pdfid/4fd706472.pdf; UNHCR, "Voices of Afghan children", 20 juni 2010; De Internationale organisatie voor Migratie, "Terugkeer naar Afghanistan Landeninformatie, 13 november 2009).

3.2.2. Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden en dus directe werking geniet, bepaalt het volgende:

"De rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.*
- 2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.*
- 3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)*

Zoals gezegd, kan de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest *in casu* niet los worden gezien van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekster beroept zich

hieromtrent immers op dezelfde argumentatie aangaande het risico op scheiding met de haar kinderen, extreme armoede, gevaar op rekrutering door de Taliban, aanslagen op scholen en risico om het slachtoffer te worden van anti-persoonsmijnen.

Er kan dan ook worden verwezen naar de bespreking hieromtrent onder punt 3.1. Met de enkele verwijzing naar informatie uit algemene rapporten en de loutere bewering dat zij van haar kinderen zou worden gescheiden, toont de verzoekster niet *in concreto* aan dat een eventuele terugkeer naar Afghanistan zou indruisen tegen de belangen van haar kinderen in de zin van artikel 24 van het Handvest. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat een leven opbouwen in haar land van herkomst en origine, zou ingaan tegen het belang van de kinderen die nog jong zijn en een taal en hun cultuur gemakkelijk kunnen aanleren. Bovendien kan niet worden ingezien hoe de thans bestreden beslissing daadwerkelijk tot gevolg zou kunnen hebben dat de verzoekster van haar kinderen wordt gescheiden. Een schending van artikel 24 van het Handvest kan derhalve evenmin aangenomen worden.

3.3. De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest kan dan ook geen afbreuk doen aan het hierboven vastgestelde gebrek aan belang bij de eventuele nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de vordering moet worden verworpen. De opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid is gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE